

„Danskere“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESBLAG FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA, udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danskere“ udgaa Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr. Entered at Blair Post office as second class matter.

Acceptance for Mailing at special rate of postage, provided for in Section 1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized on July 8, 1918.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskere“s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som avorterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det avorterende, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Danskere.

Fra 1ste Oktober 1919 at regne forhøjes Abonnementsprisen paa „Danskere“ til \$2.00 per Aargang i Forskud. (Se Meddelelse fra Direktionen i „Dsk.“ for 13. August.)

Santalmissionen. Udenlandske Læger, der praktiserer i Indien, skal fremtidig underkaste sig en engelsk Lægekæmpe. Santalmissionens Hospital i Benagaria er derfor for Tiden lukket, medens Missionær Dr. Bøgh gennemgaa et halvaarigt lægevidenskabeligt Kursus i Kalkutta.

Aabne Kirker. Det bliver mere og mere almindeligt i Danmark at lade Folkekirkens Kirker, ogsaa Landsbykirkerne staa uafaaede fra Morgenklokken har lydt, og til Aftenklokken har ringet. Enhver, som ønsker det, kan saaledes gaa ind og holde sin Andagt i Kirken.

Hvor meget denne Adgang benyttes, kan vanskelig gøres op, skriver „Natt.“; det afhænger af de aandelige Forhold paa de forskellige Egne. Om Sommeren kommer der mange paa Landsbykirkegaardene for at tilse og passe deres Gravsteder, og blandt dem vides adskillige at være glade for den aabne Kirke.

Pastor C. Christensen — idet han sender Referat fra Atlantic Kredens Aarsmøde — skriver privat bl. a. følgende, som vi mener det gaar an at meddele Offentligheden: „Jeg ønsker helst at pakke sammen og komme herfra. Men hvorhen? Det har vi ingen Anelse om. Det ser næsten ud til at være Sandhed, hvad flere har sagt og skrevet til mig, at der er ingen Plads mere for ældre Præster i Samfundet. Jeg vilde helst blive i Præstegerningen, til min Arbejdsdag er endt, men er der ingen Arbejdsplads at faa, saa kommer jeg jo til at se mig om efter „something else“. Med min Hustru og vore tre u-konfirmerede Børn kan vi ikke være uden Indtægter ret længe. — Dog — jeg stoler paa, at vor store Overhyrde og Konge vil lede os fremdeles, som han har gjort det hidtil.

Kirkens Korshær. Denne gode kirkelige Virksomhed har udgivet sin Aarsberetning, og det lille Skrift maa anbefales paa det bedste til alle kristeligt interesserede Læsere. Det er vel værd at læse.

„Korshæren“ er jo et Redningsarbejde blandt de forkomne, ligesom „Frelsens Hær“, men paa folkekirkelig Grund. Det har nu 311 Arbejdere, 93 Mænd og 218 Kvinder, og Virksomheden er udvidet til Aarhus. Der fortælles kenne Træk om dem, der er blevet hjulpet ved Hærens Ar-

bejde, og smukt om, hvorledes den Pengehjælp, der skulde bruges, er kommen paa ofte underfuld Maade. Her er et Arbejde, som ikke mindst i vore Dage fortjener Menighedens Forstaaelse og Støtte.

Barnedaab. Paa et Stiftsmøde i Christianssand, Norge, ledet af Biskop Støylen, er det vedtaget som nødvendigt at minde Hjemmene om Barnedaabens Velsignelse og om det deraf følgende Ansvar for Hjemmene. Kirken bør komme disse til Hjælp ved Søndagsskoler og Børnegudstjenester — og ved et uholdende Arbejde for den kristelige Folkeskole og Kristendomsundervisning i den.

Paa samme Møde vedtoges i øvrigt en Henvendelse til Kirke departementet om, at der maa blive aabnet Adgang til Ansættelse som Præst for Kandidater fra luth. Præsteskoler i Amerika, for ordnede Missionærer samt for egnede Lægmand, alt i alt i den Udstrækning, som Præstemangelen gør det nødvendigt.

Paa Lyttepost. Mærkeligt er det, at Foreningen Det unge Danmark ikke har vakt mere Opmærksomhed i Menighedskredse, end den har. Disse unge, ideelt arbejdende Akademikere, som vil kæmpe mod Tidens Materialisme, vil føre Kristendommen frem som eneste Frelse for Folket, vil Samling, hvor nu saa mange af de gode Kræfter arbejder spredt, kristeligt, nationalt, socialist—

Det første Programskrift sendte Det unge Danmark ud for et Aar siden. For nylig er under Titlen „Paa Lyttepost“ fulgt en Række Taler af nogle af Foreningens ledende unge, Helge Knudsen, Alfred Bindslev, Ole Bjørn Kraft m. fl. Man bør lægge Mærke til disse Studenters Ord i Menighederne og i akademiske Kredse. For den, som var Student i Firsernes aandelige Ørken, er det Oprejsning at se en Stræben som disse unges.

Offentlig Drøftelse af vor Skolesag.

En Redaktørs Stilling er ikke altid behagelig.

Han er stillet saaledes, at han personlig maa afgøre, om en Sag skal optages til offentlig Drøftelse i Bladets Spalter, eller den ikke skal det. I hvilken Retning hans Afgørelse falder, saa er der nogle, som mener, han er fejl paa det osv.

Og naar der saa gives Plads for en Sags Drøftelse, saa er han selvskreven Ordstyrer. Han kan saa styre, som han mener, der bør styres; alligevel undgaar hans Styrelse ikke Bedømmelse; nogle mener, den er rigtig, andre at den er forkert.

Endelig er han ifl. sin Stilling tvungen til at bestemme, naar en Sag maa anses for uddebatteret. Meningerne derom stemmer ikke overens; det er umuligt at gøre alle tilpas.

Men hans Stilling er saaledes. Der er ikke andet Raad, end han maa handle efter bedste Overbevisning med Følelse af Ansvar over for Gud, sin egen Samvittighed og Samfundets Aarsmøde.

Angaaende vor Skolesag har jeg været raadet til at slutte den offentlige Drøftelse af den, og jeg havde selv tænkt derpaa, for jeg fik dette Raad; men efter nærmere Overvejelse føler jeg mig overbevist om, at Sagen tjenes bedst ved fri, offentlig Drøftelse.

Vi er som Kirkesamfund kommen til et overordentligt vigtigt Punkt i Behandlingen af en Sag, som med Rette er bleven kaldt en Livssag for os som selvstændigt Kirkesamfund. Det skal nu forsøges, om vi er i Stand til at bygge en Skole op, der kan gøre Fyldest og møde Samfundets Krav paa Skoledannelse i forskellige Retninger.

Noget af det vigtigste for denne Sags heldige Gennemførelse er, at vi faa hele vor Kirke-

folk venlig stemt over for den og med i den. Men skal det lykkes, saa maa den lægges klart frem for de enkelte; Oplysning om en Sag skaber Interesse for den.

Der har været skrevet meget imod „hemmeligt Diplomati“. Det kan ikke anvendes mod de kirkelige Forhandlinger inden for et Kirkesamfund. Men Styrelsen af et Kirkesamfunds Anliggende kan, i god Forstand, kaldes Kirkepolitik, og den skal der ikke skæves til; men heller ikke den bør være hemmelig. Kortene maa lægges frem paa Bordet, særlig naar Afgørelsen af vigtige Sager staar paa Dagsordenen.

Alle, der er interesserede eller bør interesseres i foreliggende Sag, bør gives en Lejlighed til at sætte sig ind i den, og saadan Lejlighed kan ikke gives dem uden gennem offentlig Drøftelse.

Forhandlingen af den i Bestyrelser og Komiteer forslaaet ikke, og Offentligheden bliver jo ikke gjort bekendt med disse Forhandlinger, selv ikke med de af dem følgende Beslutninger før lang Tid bagefter.

Og Forhandlingen af en vigtig Sag under et Aarsmøde gives der, som før sagt, kun ringe Tid til.

Altsaa — nu er Tiden til at forhandle og drøfte. Det er baade det af Kirkeaaet henstillede Forslag om straks at gaa til Værks og indsamle \$200,000 til at bygge for (maaske delvis til Skolefond), og det andet, som kom op under Aarsmødet, om muligvis at flytte Skolen fra Blair til et andet Sted, som maatte findes fordelagtigere.

Men, der maa forhandles sagligt. Argumenter bare skarpt og dygtigt, men ingen Sigtelser imod Personer for uædle Motiver og Hensigter eller for Mangel paa Interesse!

Vi staar os bedst ved at agte hverandre som Brodre, der med lige Interesse vil fremme den gode Sag, selv om vi ser forskelligt paa, hvorledes den bedst kan fremmes.

Alle har vi jo lige Ret til at danne os en Mening om en Sag, der er fælles for os, og til at udtale saadan vor Mening. De vægtigste Argumenter vil saa, haaber vi, gøre Udslaget.

Og saa et Ord til dem, der ikke skriver men blot læser og — maaske — bedømmer:

I maa gerne se kritisk paa det, der skrives, men I maa ikke være ubarmhjertige mod dem, der skriver. I maa ikke kalde det Kævl, selv om der bruges skarpe Aargumenter, Imødegaaelser og muligt Gendrivelsers.

Ordet frit til saglig, godmodig og velvillig Drøftelse.

Puppen og Hylsteret.

Der har i den senere Tid været en Del Indlæg om Skolesagen i „Danskere“, som, trods deres forskellige Tilnit, har den samme Grundtone og kunde godt synes at være Vand af den samme Brønd. De er jo beregnet paa at skulle oplyse vort Folk og hjælpe det til det rette Syn paa Skolesagen, men samtidigt faar man et stærkt Indtryk af, at disse Skribenter ikke er saa vel hjemme i Sagerne, som ønskeligt kunde være, naar de vil være andres Vejledere i saa vigtig en Sag.

Der tales bestandig om „den indre Skole“ og der fortælles os, at „det er det indre, det er galt med“ osv., men der er, kedeligt nok, ikke givet nogen Definition af, hvad der menes med denne „indre Skole“. Læser man de forskellige Afhandlinger igennem, faar man det Indtryk, at snart menes der Lærere, Elever og Skolens hele Ordren med Undervisning, Tugt osv., snart Lærere og Elever, og endelig at det ogsaa kan indskrænkes til Lærerne. Nu ved jeg nok, at disse svævende Udtryk har deres Fordel, idet hver af Lærerne kan bruge dem, som han vil, og saaledes tilfredsstille sig selv; og den, der skriver, har da

altid Anledning til at fortolke Udtrykket, som det passer ham bedst efter Forholdene; men naar det opvartes med som Oplysning, saa kunde man have ønsket lidt mere. Lys.

Statistikken føres ogsaa i Marken, og paa Grundlag deraf siges der uden videre: „Vor Skolesag er i Nedgang, det viser den offentliggjorte Statistik.“ Tilmed ses det klart, at disse Ord maa forstås i Lyset af den Tale om, at „det er den indre Skole, det er galt med,“ og særlig Seminariet, der af den Grund skulde være blevet tomt.

Der er jo altid dem, som ikke ræsonerer saa grundigt, og for hvem det vil synes, at naar man har anført Statistikken, saa er det det sidste Ord i Sagen; men det er imidlertid ikke noget nyt, at Statistikken Værdi afhænger af, hvor redeligt man omgaaes med dem, og at selv om Statistikken Tal maatte være korrekt anført, kan Brugen af dem være fuldstændig misvisende.

For at bevise, at det er den indre Skole, det er galt med, anføres saa Statistikken over Elevantallet fra Aaret 1915 til 1919. Det er imidlertid ikke for i 1916, at Nedgangen begyndte. Naa, vi andre er jo ogsaa interesserede i Statistikken, men saaledes, som den angaar os for hele Tiden, vi har været ved Skolen. Prof. P. S. Vig og jeg kom hertil i Efteraaret 1909, og Statistikken over vort Arbejde begynder altsaa med Aarsberetningen 1910. Nu vil det ses af Statistikken, at i Aarene fra 1910 til 1915 er der en stadig Stigen i Elevantallet i Teologklassen. Fra 1915 til nu (1919) har der været Nedgang. Det synes mig da, at hvis man vil fastholde den Paastand, at den indre Skole (Lærerne) er Aarsag i Nedgangen i Elevantallet, saa maa de ogsaa være det i den Stigning, der fandt Sted i første Periode, og saa synes det mig, at disse Skribenter skylder os Oplysning om, hvad der skete med os i Aaret 1916, som kunde bringe en saadan Vending i Tingene.

Jeg tror imidlertid, at der er en sandere Maade at læse Historien paa. Seminariet faar sin Tilførsel fra Proseminariet, og Elevantallet der afhænger igen i høj Grad af, hvorledes der arbejdes i Menighederne. Det er derfor klart, at Tilførslen maa komme fra saadanne Menigheder, hvor der er et kraftigt Ungdomsarbejde, og ikke fra saadanne Steder, hvor Børn og Ungdom overlades til de reformerte Kirker, mens Præsten nøjes med at klappe Graven til over de gamle, efterhaanden som de dør.

I Aarene fra 1910 til 1915 voksede Elevantallet i Skolen i sin Helhed, og derfor voksede det ogsaa i Seminariet, men allerede i 1914 var Krigen udbrudt i Europa, og skønt vi ikke mærkede synderligt til den herovre — den var jo saa langt borte, — saa var det jo alligevel saaledes, at Regeringen, de ledende Politikere, Forretningsmænd, Kirkens Ledere og lignende saa, at der var taget et Skridt, som kunde have uberegnelige Følger, og det begyndte at skabe en Usikkerhed overalt, som øgedes bestandigt. Men i Aaret 1917 kom vi selv med, og nu blev det noget andet. Det blev nødvendigt at indføre tvungen Værnepligt i Stedet for frivillige Lejetropper, og imens arbejdede Regeringens Agenter paa at faa de unge Mænd til at melde sig frivilligt til Færnerne. Det foreholdtes dem, at hvis de gik frivilligt, kunde de selv vælge hvilken Afdeling af Hæren, de ønskede at slutte sig til, men ventede de, til de blev indkaldt, maatte de gaa, hvor de blev sendt. Følgen var, at mange af de unge meldte sig. Endelig kom Maskineriet i Orden, og stort blev deres Tal, som maatte af Sted. Vort Proseminarium tømtes næsten helt. Som et Eksempel kan jeg anføre, at i de to Klasser, jeg har der (2det og 3die Aars Græsk), skulde der have været 15 eller 16, der blev kun een tilbage, som graduerede i Foraaret, men da han var me-

get ung, fortrak han at fortsætte sine Studier ved Universitetet, inden han begyndte det teologiske Studium.

Proseminariet led haardst, dels fordi det var udelukkende mandlige Elever, dels fordi Eleverne der just er i Alderen for Værnepligt. Der er heller ikke nødvendigvis en retfærdig Sammenligning imellem vort Proseminarium og andre Kirkesamfund, da flere af dem fik deres Studenter i Proseminariet fritaget for Værnepligten.

Hadde Krigen ikke tømt vort Proseminarium, saa havde vi haft lige saa mange Studenter i Seminariet som nogen Sinde, og Agitationen imod Skolen maatte da have taget en anden Form.

Det er uforklarligt, at der er Mænd her i Blair, som, med disse Kendsgerninger for Øje, kan sidde og fylde „Danskere“ med den Slags Artikler. Kender de da ikke disse Ting? Ved de ikke, at Skolen har ca. 150 Stjerner paa sit „service Flag“? Der maa være en Aarsag til, at de vitterligt omgaa disse Ting.

Men skulde det virkelig være saaledes, at de er uvidende derom, naa, ja, saa er det jo da i alt Fald talende for, hvilken Slags Interesse, man her i Blair viser over for vor Skole.**)

Der er ogsaa en anden Side, fra hvilken Seminariet kunde have faaet Tilgang, nemlig saadanne, som nok vil være Præster men vil skyde Genvej til Embedet. Der melder sig stadigt saadanne, og hvis de blev optaget i Flæng, vilde det fylde ganske betydeligt. Man har ofte bebrejdet os, at vi ikke var liberale nok i saa Henseende, og foreholdt os, at det er Skolens Tradition, at Seminariet skulde staa aabent for saadanne, som paa Grund af fremskreden Alder ikke kunde faa fuld Uddannelse. Det synes mig imidlertid, at man overspringer det væsentligste i Traditionen. Det er jo da hverken Alder eller Uformuenhed, der gør en Mand skikket til at være Præst. Skulde jeg sammenfatte Traditionen, saaledes som jeg forstaar den, vilde den lyde omtrent saaledes: „Seminariet staa aabent for saadanne troende Mænd, som har vist sig virksomme for Sjæles Frelse, er i Besiddelse af de naturlige Kvalifikationer for at kunne beklæde Embedet (saasom Talegaver Evne til at lære, Takt til at omgaaes Mennesker, etc), men paa Grund af andre Forhold ikke kan faa fuld Uddannelse.“ For saadanne har Seminariet altid staaet aabent, men det var ikke altid saadanne, der meldte sig. En hel Del af dem, der indsendte Forespørgsler, havde ingen Anelse om, at der var noget, der hed Kvalifikationer. Deres Skrivelse havde som oftest følgende Indhold: Jeg ønsker at blive Præst og ønsker derfor Underretning om, hvor hurtigt jeg kan komme gennem Skolen, og hvor megen Understøttelse jeg kan vente. Jeg mener ikke at ville sige, at disse Ord er citeret fra noget Brev, men de er et korrekt Udtryk for det væsentligste i en Mængde af de Forespørgsler, der indløb, og det var derfor yderst træffende, naar Prof. Vig sagde ved en saadan Lejlighed: „De staa allesammen og lugter til „fencet“. Der er vel blevet sagt, at det nytter kun lidt for os at nægte saadanne Optagelse paa Seminariet, naar de ikke blot kan gaa til andre Samfund Seminarier, som optager dem, enten de er „sokket eller blisset“ for saa at dumpe dem af til os igen, men naar de ogsaa altid kan gaa tilbage og faa Kald,

Den forenede dansk ev. luth. Kirke i Amerika. Naade og Fred! Da jeg har modtaget Kalsbrev fra Laurel dansk ev. luth. Menighed, Laurel, Nebr., og fra Kredsstyrelsen for Nebraska Kredts til at overtage Præstegerningen i nævnte Menighed og omliggende Missionspladser, og da jeg er overbevist om, at jeg bør svare Ja til dette Kald, saa indgiver jeg herved til det ærede Kirkeraad min Resignation som Bestyrer paa Dana College og Trinitatis Seminarium.

Denne Opsigelse at træde i Kraft straks, hvis en tilfredsstillende Ordning kan træffes med Hensyn til Lærerkrafter og Skolens Drift, ellers til 1. Juni, 1919.

Dana College, 5. Sept. 1919. I broderlig Ærbøddighed.

L. A. Laursen.

Efterskrift.

Ovenstaaende Resignation taler for sig selv. Kun skal vi her tilføje: Naar Pastor L. A. Laursen har taget denne Beslutning at modtage det til ham udstedte Kald, saa er Kirkeraadet af den Mening, at alle Parter er bedst tjent med, at Skiftet træder i Kraft fra Dato.

Kirkeraadet har derfor anmodet Prof. C. X. Hansen om foreløbig at overtage Bestyrerposten.

M. N. Andreassen, Sekr. G. B. Christiansen, Form.

„Vor Skolesag.“

I Sommerens Løb har der været skrevet ikke saa lidt i vore Blade om „Vor Skole“ —

Skolesagen drøftes — eller rettere, man giver sin Mening til Bedste, og det er glædeligt, at man er interesseret! En Del giver rigtig nok Udseende af at være mere personligt end sagligt. Mon det ikke vilde

Red.

*) Jo, det ved de nok, men de ved ikke, hvor mange af de ca. 150, der gik direkte fra Skolen i Tjenesten. Det store Flertal af dem er saadanne, som en Gang i sin Tid har frekventeret Skolen.

Red.

**) Hvorfor bruge et saa omfattende Udtryk som „man her i Blair“? De, til hvis Produkt der sigtes, er Mænd, som er rede til at bære Ansvar for hver sit. Red.

enten gennem Styrelsen eller en Kredsstyrelse, som hjælper dem til Kald uden at raadføre sig med Skolen; eller gennem et af disse private Faste-kontorer, som vi jo har været velsignet med, og det er jo ogsaa sandt, men vi har jo da Lov til at haabe paa, at der for eller senere vil komme en saadan Forstaaelse i Kirken, at den vil sætte en Stopper for denne Elendighed; thi det har jo tit nok vist sig, at en „short cut“ til Præstembedet let bliver til en „short circuit“ i Kirkens Maskineri.

Men Tiderne har skiftet, og en af de Ting, det har ført med sig, er, at skal en Mand skyde Genvej til Præstegerningen nu, saa maa der forudses en Kvalifikation mere hos ham, naar han melder sig, og det er, at han er vel hjemme i det engelske Sprog. Det nytter ikke at uddanne Præster, som Menighederne ikke vil kalde, og det bliver lidt nok, en Mand kan faa i et Seminarium alligevel, naar han mangler Forkundskaber. Jeg mener ikke, at det er nødvendigt hver Gang, man skriver dette om Sproget, ogsaa at diskutere om danske Folk taler Dansk. Der har været gjort Nummer af, at Beslutningen fra Kenmare Aarsmødet ikke omtaler, at de skal kunne prædike dansk, men hvis man havde gjort sig den Ulejlighed at læse Prof. Vigs Henstilling til Aarsmødet, vilde man have set, at han netop siger, at den Fordring bør stilles til de vordende Præster, at de kan prædike paa Engelsk lige saa vel som paa Dansk.

Lad være at vor Skole er ung og ikke kan maale sig med de store Skoler, som har Historien og Rigdommen og Forstaaelsen bag sig, saa er den jo alligevel vort Samfunds Skole, og hvem ved, om ikke en skønne Dag Puppen gnaver sig gennem Hylsteret.

N. P. Lang.

Fra Kirkeraadsmødet i Blair den 9. Sept. 1919.

Til Kirkeraadet for

Den forenede dansk ev. luth. Kirke i Amerika.

Naade og Fred!

Da jeg har modtaget Kalsbrev fra Laurel dansk ev. luth. Menighed, Laurel, Nebr., og fra Kredsstyrelsen for Nebraska Kredts til at overtage Præstegerningen i nævnte Menighed og omliggende Missionspladser, og da jeg er overbevist om, at jeg bør svare Ja til dette Kald, saa indgiver jeg herved til det ærede Kirkeraad min Resignation som Bestyrer paa Dana College og Trinitatis Seminarium.

Denne Opsigelse at træde i Kraft straks, hvis en tilfredsstillende Ordning kan træffes med Hensyn til Lærerkrafter og Skolens Drift, ellers til 1. Juni, 1919.

Dana College, 5. Sept. 1919. I broderlig Ærbøddighed.

L. A. Laursen.

Efterskrift.

Ovenstaaende Resignation taler for sig selv. Kun skal vi her tilføje: Naar Pastor L. A. Laursen har taget denne Beslutning at modtage det til ham udstedte Kald, saa er Kirkeraadet af den Mening, at alle Parter er bedst tjent med, at Skiftet træder i Kraft fra Dato.

Kirkeraadet har derfor anmodet Prof. C. X. Hansen om foreløbig at overtage Bestyrerposten.

M. N. Andreassen, Sekr. G. B. Christiansen, Form.

„Vor Skolesag.“

I Sommerens Løb har der været skrevet ikke saa lidt i vore Blade om „Vor Skole“ —

Skolesagen drøftes — eller rettere, man giver sin Mening til Bedste, og det er glædeligt, at man er interesseret! En Del giver rigtig nok Udseende af at være mere personligt end sagligt. Mon det ikke vilde

Red.

*) Jo, det ved de nok, men de ved ikke, hvor mange af de ca. 150, der gik direkte fra Skolen i Tjenesten. Det store Flertal af dem er saadanne, som en Gang i sin Tid har frekventeret Skolen.

Red.

**) Hvorfor bruge et saa omfattende Udtryk som „man her i Blair“? De, til hvis Produkt der sigtes, er Mænd, som er rede til at bære Ansvar for hver sit. Red.